

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

תאריך הפרסום: 04/12/25

1. בית המשפט העליון בשבתו בית משפט לערעורים אזרחיים (הבהרה - ס' 12 לחוק הוצל"פ) – בקשת רשות ערעור על פס"ד מחוזי בו התקבל ערעור המשיבה על החלטת בימ"ש שלום, שעניינה הבהרת פסק דין מ-2021, שנתן תוקף להסכם פשרה מאותו היום. [רעא 59622-09-25 מיכל שהם נ' מתקינט בע"מ ((27/11/2025]

https://www.nevo.co.il/psika_html/elyon/6ebdf9ab25ce42a5aa0fc4cb9110207c.htm

- מקורו של ההליך דגן בהסכם שהופר. המבקשים, אב ובתו, הם הבעלים של החברה מ. חשמלית בע"מ (להלן: החברה). החברה נקשרה בהסכם לרכישת טובין מהמשיבה, ספקית מערכות מתח נמוך, על סך 242,834 ש"ח. המבקשים ערבו לחיוביה של החברה כלפי המשיבה. הטובין – סופקו, אך התמורה לא שולמה על ידי החברה.
- נוכח ההפרה, הגישה המשיבה תביעה כספית נגד החברה ונגד המבקשים, כמי שערבו לחיוביה, לבית משפט השלום בחדרה (ת"א 54527-12-19, להלן: התביעה המקורית). ביום 26.5.2021 [נבו], עוד לפני קיום דיון קדם המשפט הראשון בהליך, הודיעו הצדדים לבית המשפט כי הגיעו להסכם פשרה. בית משפט השלום בחדרה (השופטת י' אונגר ביטון) נתן, לבקשת הצדדים, תוקף של פסק דין להסכם הפשרה.
- הסכם הפשרה לא קוים. בהתאם, פתחה המשיבה בהליכי גבייה לביצוע פסק הדין במסגרת תיק הוצאה לפועל (ת"א 521136-09-21, נגד החברה והמבקשים (להלן: הליך ההוצאה לפועל)).
- במסגרת הליך ההוצאה לפועל, נתגלעה בין הצדדים מחלוקת לגבי פרשנותו של הסכם הפשרה: המבקשים טענו שהסכם הפשרה פוטר אותם מערבותם,

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

ומותיר את החבות הכספית על כתפי החברה בלבד; המשיבה טענה כי הסכם הפשרה מסדיר את מנגנון ההשבה, אך מותיר את החבות על המבקשים והחברה גם יחד.

- "הסעיפים הרלוונטיים של הסכם הפשרה:

1" לסילוק סופי ומוחלט של כל טענות הצדדים, מכל מין וסוג שהוא, האחד כלפי השני, בכל עניין הקשור לתיק שבכותרת (להלן: 'התיק'), ישלמו החייבים לזוכה סך של 230,000 ₪ (להלן: 'הסכם הפשרה').

2. התביעה כנגד הנתבעים 2 ו-3 [הם המבקשים – י. כ.] תמחק.

[...]

4. היה ויוכח כי לנתבעים [הם המבקשים והחברה יחדיו – י. כ.] מגיעים זיכויים שלא נזקפו לזכותם ו/או שבוצעו תשלומים שלא נזקפו לזכותם בכרטסת, הסכומים הנ"ל יקוזזו מסכום של 230,000 ₪.

[...]

6. כל עוד עומדים החייבים בתנאי הסכם זה, מתחייבת הזוכה שלא לנקוט בהליכים נגד החייבת. עם מילוי מלוא התחייבויות החייבת לפי הסכם זה, תסגור הזוכה את התיק שבכותרת" (ההדגשות הוספו – י. כ.).

- הניסיון להכריע בדבר הפרשנות הנכונה אותה יש ליתן להסכם הפשרה – ובפרט, המסלול הדיוני המתאים לקביעת הפרשנות הנכונה – הוביל לסבך הליכים אשר נשרך לאורך ארבע שנים בפני מספר ערכאות. נעמוד על אלה בקצרה.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

- הליך ההוצאה לפועל: ביום 24.7.2022 נקבע, במסגרת הליך ההוצאה לפועל (כב' הרשמת חי' לוי), כי יתקיים דיון בפני הרשמת, בו יחקרו הצדדים על תצהיריהם.
- המבקשים ערערו על החלטה זו, בטענה שהרשמת אינה מוסמכת להכריע בדבר פרשנות הסכם הפשרה. הערעור נדחה על-ידי בית משפט השלום בתל אביב – יפו (השופט ט' חבקין) ביום 7.3.2023. אף ששאלת סמכות הרשמת לפירוש הסכם הפשרה לא הוכרעה בפסק דין זה, נקבע בו שהרשמת מוסמכת לקבוע על מי מהצדדים יוטל נטל ההוכחה לכשיוצגו הטענות מול הערכאה המתאימה (האם יידרשו המבקשים להוכיח שאינם חבים על פי הסכם הפשרה, או שמא תידרש המשיבה להוכיח את חבות המבקשים על פיו). כן נקבע כי הרשמת מוסמכת להבהיר כיצד יש לנהוג בתיק ההוצאה לפועל עד הכרעה בנושא. בהתאם, כאמור, הערעור נדחה.
- ביום 29.6.2023, לאחר השלמת החקירות בהליך ההוצאה לפועל, קבעה הרשמת כי סעיפי הסכם הפשרה יוצרים סתירה פנימית, אשר מצריכה את הכרעתו של בית משפט. כמו כן, נקבע כי נטל ההוכחה יוטל על המבקשים להוכיח את העדר חבותם, וכי עליהם להגיש הליך מתאים לערכאה המוסמכת.
- גם על החלטה זו ערערו המבקשים, שהתנגדו לקביעתה של הרשמת לעניין נטל ההוכחה (עש"א 13047-07-23, אשר נדון בפני השופט ט' חבקין). הערעור נמחק משלא הופקדה ערובה בגינו, לאחר שהוצע למבקשים לשקול אם הם עומדים על ערעורם, שסיכויו להתקבל תוארו על-ידי בית המשפט (השופט ט' חבקין) כסיכויים אשר "אינם גבוהים". במסגרת הצעתו למבקשים, ציין בית המשפט, בהתייחס לפרשנות הסבירה להסכם הפשרה, מבלי לקבוע מסמרות, כי "המסקנה שלפיה הייתה כוונה להותיר את המערערים [הם המבקשים שבפניי – י. כ.] כחייבים נחזית להיות הגיונית ומסתברת".

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

- התביעה האזרחית: משזנחו המבקשים את טענותיהם בדבר נטלי ההוכחה, הגישו תביעה אזרחית לבית משפט. המבקשים ביקשו כי בית המשפט יוציא תחת ידו צווים המורים על מחיקתם מהליך ההוצאה לפועל, וזאת על-פי פרשנותם לפיה הסכם הפשרה פוטר אותם מחבות.
- המשיבה הגישה בקשה למחיקת התביעה האזרחית על הסף, בטענות שונות, ביניהן התנגדותה למסלול הדיוני. לעמדת המשיבה, משקיבל הסכם הפשרה בין הצדדים תוקף של פסק דין, המסלול הנכון להכרעה במחלוקת שנתגלעה בין הצדדים הוא פניה של רשם ההוצאה לפועל, לבית המשפט, בהתאם לסעיף 12 לחוק ההוצאה לפועל.
- ביום 22.9.2024, בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופטת ר' פינצ'וק אלט) דחה את בקשת המחיקה על הסף, מבלי שנדרשה תשובה. בהחלטתו, קבע בית המשפט כי הסוגיה שבמחלוקת עוסקת בפרשנות הסכם הפשרה, וזו דורשת בירור לגופה. בהתאם, התביעה האזרחית נמצאה כמסלול הדיוני המתאים.
- על ההחלטה לדחות את בקשת המחיקה על הסף הגישה המשיבה בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי. ביום 1.1.2025 ניתנה רשות ערעור והתקבל הערעור לגופו. בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו (השופטת א' כהן) מצא כי משקיבל ההסכם תוקף של פסק דין, משמעות הסתירה בין סעיפי ההסכם היא שפסק הדין או חלק ממנו "טעון הבהרה". בהתאם, קבע בית המשפט כי צדקה המשיבה בבקשת הסילוק שהגישה, ואכן המסלול הדיוני הנכון לבירור טענות הצדדים הוא פנייה לערכאה אשר נתנה להסכם הפשרה תוקף של פסק דין, בהתאם לסעיף 12 לחוק. נוכח מסקנתו זו, הפך בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו את החלטת בית משפט השלום, והורה על מחיקתה של התביעה האזרחית על הסף.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

- על החלטה זו לא הגישו המבקשים בקשת רשות ערעור, כזכותם, לבית משפט זה.
- בקשת ההבהרה: נוכח סילוק התביעה האזרחית על הסף, הגישו המבקשים בקשה בהליך ההוצאה לפועל, וביקשו כי הרשמת תפנה לבית המשפט שנתן את פסק הדין אשר נתן תוקף של פסק דין להסכם הפשרה, בהתאם לסעיף 12 לחוק, כדי לקבל את הבהרתו בדבר הפרשנות הנכונה שיש ליתן להסכם הפשרה. הרשמת נעתרה לבקשה, ופנתה לבית משפט השלום בחדרה לשם הבהרת פסק דינו.
- בהחלטה שניתנה ביום 31.3.2025, קבע בית משפט השלום בחדרה (השופטת יי אונגר ביטון) כי פסק הדין שניתן ביום 26.5.2021, במסגרתו קיבל הסכם הפשרה תוקף של פסק דין, "ברור". כן הבהיר בית משפט השלום בחדרה את אומד דעתו בדבר הסכם הפשרה, וקבע כי נטל תשלום החוב על פי הסכם הפשרה חל על החברה בלבד, ולמבקשים ניתן פטור מחבותם.
- מסקנת בית משפט השלום בחדרה התבססה על פרשנות שנתן להסכם הפשרה. בית משפט השלום בחדרה מצא כי סעיף 1 להסכם הפשרה הוא סעיף דקלרטיבי, המצהיר על גובה החיוב בפשרה ביחס לכל הנתבעים. מחיקת המבקשים בסעיף 2 להסכם הפשרה משמעותה, לשיטת בית משפט השלום בחדרה, כי נטל התשלום חל על החברה בלבד – שהרי בית המשפט אינו מטיל ואינו מוסמך להטיל חיוב על מי שאינו בעל דין. סעיף 6 להסכם הפשרה נמצא כמחזק מסקנות אלה, שכן הסעיף מפרט הליכים שניתן יהיה לנקוט אך ורק נגד החברה. בית המשפט הבהיר כי פרשנות זו של הסכם הפשרה הייתה ברורה לו טרם מתן פסק הדין המקורי.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

- על החלטתו דלעיל של בית משפט השלום בחדרה ערערה המשיבה לבית המשפט המחוזי בחיפה (ע"א 29807-06-25). בפסק דינו, שניתן ביום 15.9.2025, קיבל בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' טובי) את הערעור והפך את החלטת בית משפט השלום בחדרה. זאת, תוך שמצא כי הפרשנות הנכונה אותה יש ליתן להסכם הפשרה, הפוכה: הסכם הפשרה מטיל את חבות התשלום הן על החברה, הן על המבקשים.
- תחילה, ציין בית המשפט המחוזי בחיפה כי לעמדתו, שגה בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטת א' כהן) בסילוק התביעה האזרחית על הסף. בית המשפט המחוזי בחיפה ציין כי אי הבהירות אשר הובילה למחלוקת הפרשנית בין הצדדים לא נבעה מפסק הדין, אלא מהסכם הפשרה עצמו, אשר נוסח ברישול תוך יצירת סתירות פנימיות משמעותיות. בית המשפט קבע כי בהתאם, המסלול אליו הופנו הצדדים – פניית הבהרה על פי סעיף 12 לחוק, שתכליתה הבהרת פסק הדין – היה שגוי. האכסניה הנכונה לעמדת בית המשפט הייתה ניהול התביעה האזרחית. עם זאת, מצא בית המשפט המחוזי בחיפה כי מדובר ב-"חלב שנשפך", ומשסולק על הסף הליך התביעה האזרחית והוגשה במקומו בקשת הבהרה וערעור על החלטה שניתנה בה, מצא כי יש לדון בערעור לגופו.
- לאחר קביעותיו דלעיל, פנה בית המשפט המחוזי בחיפה לשאלת פרשנות הסכם הפשרה. בית המשפט קבע כי ניתן ללמוד על כוונת הצדדים בזמן אמת מנסיבות העניין שחלו באותה עת: במועד הגשת התביעה המקורית, וטרם חתימת הסכם הפשרה, החזיקה המשיבה בידה שקים שנמשכו מחשבון החברה, אך חוללו באי פירעון מחמת העדר כיסוי. מכך הסיק בית משפט כי המשיבה ידעה בעת כריתת הסכם הפשרה כי החברה נתונה במצוקה כספית, ועל כן לא היה כל היגיון מסחרי כי תשחרר את בעלי המניות של החברה,

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

המבקשים, מהתחייבותם על פי כתב הערבות. בית המשפט מצא כי לשון סעיף 1 להסכם הפשרה מגבשת חיוב מפורש וחד משמעי, בלשון רבים, כלפי המבקשים והחברה יחדיו. בית המשפט קבע כי סעיף 6 להסכם הפשרה, התייחס גם הוא לחובות המבקשים והחברה יחדיו. סעיף 2 להסכם הפשרה, אשר מתייחס למחיקת המבקשים מההליך, נמצא על ידי בית המשפט כמותנה במילוי יתר חיובי הסכם הפשרה, ובכללם תשלום הכספים למשיבה. לבסוף, נתן בית המשפט משקל למה שתיאר כניסיון המבקשים לחמוק מקיום חיוביהם, אשר התבטא בניסיונות סרק להעלות טענות שונות בדבר קיזוזים לאורך ההליכים השונים.

- על פסק דין זה הוגשה בקשת רשות הערעור.
- ביהמ"ש העליון דחה את הבקשה מהטעמים הבאים:
- כידוע, רשות ערעור ב-"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או כאשר דחיית הבקשה למתן רשות ערעור תגרום לעיוות דין. הבקשה דנא לא עומדת באמות המידה הנ"ל.
- בכל הנוגע לטענה כי בית משפט קמא יישם סטנדרט פרשני חדש, המכונה על ידם סטנדרט "עורך הדין הסביר", הפועל לפי היגיון משפטי-מסחרי, חלף יישום המבחנים המקובלים (לשיטתם), שעניינם אומד דעת הצדדים – הפרשנות שניתנה על-ידי בימ"ש קמא לסעיפי הסכם הפשרה אינה חורגת מהפרשנות המקובלת, לרבות המשקל שייחס בימ"ש קמא לנסיבות כריתת ההסכם ולהגיון העסקי. קביעה זו אינה חורגת מעניינם של הצדדים, ואין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות מסוג זה, לא כל שכן ב-"גלגול שלישי"; גם לגופה, דין הטענה להידחות. נקודת המוצא לדיון היא כי הסכם

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

הפשרה נוסח ברשלנות, ויש בו סתירות פנימיות משמעותיות. בהעדר לשון ברורה להסכם, התנגדות המבקשים לפרשנות התכליתית של הסכם הפשרה אינה מובנת. ההתחשבות בנסיבות העניין, ובחינת ההקשר העסקי של כריתת ההסכם נוכח אותן נסיבות, לצורך קביעת אומד דעתם של הצדדים, אינה "סטנדרט פרשני חדש", כטענת המבקשים, אלא יישום של מושכלות יסוד בפרשנות חוזה.

- טענתם השנייה של המבקשים, כנגד פניית ביהמ"ש לכלים הפרשניים החלים על פרשנות חוזה במסגרת המסלול הדיוני המנוי בסעיף 12 לחוק ההוצל"פ, גם היא אינה מעוררת שאלה עקרונית. ראשית צדק ביהמ"ש המחוזי משקבע כי לא היה מקום למחיקה על הסף של תביעתם האזרחית של המבקשים. המקום לבירור הסכם פשרה הכולל "הוראות סותרות שאינן מתיישבות זו עם זו", כפי שקבע בימ"ש קמא, הנו על דרך הגשת תביעה אזרחית. הדבר בולט במיוחד בענייננו, בו הערכאה, אשר העניקה להסכם הפשרה תוקף של פסק דין, עשתה כן טרם ישיבת קדם המשפט הראשונה בהליך, ובהתאם ברור כי אין לערכאה שנתנה את פסק הדין כל יתרון בפרשנות הסכם הפשרה אל מול ערכאות אחרות. עם זאת, משנמנעו המבקשים מהגשת בקשת רשות ערעור על ההחלטה בגדרה נמחקה על הסף התביעה האזרחית שהגישו, מדובר בפס"ד חלוט.

- גדר הפרשנות האפשרית במסגרת הליך הבהרה לפי סעיף 12 אינו שנוי במחלוקת, שכן קיימת בעניין זה תשובה ברורה בהלכה הפסוקה. השאלה האם האופן בו יושם הדין במקרה דנן היה תקין, תלויה בנסיבות המקרה המסוים, ואינה מעוררת כל שאלה עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים. יתר על כן, הדיון בכלים אשר יהיו זמינים לביהמ"ש בגדר הליך הבהרה לפי סעיף 12 לחוק, במקרה בו הפנייה להליך זה הייתה שגויה מראש, ובנוסף חסומה הדרך להפניית הצדדים לבירור עניינם במסגרת תביעה אזרחית – אינו מהווה

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

סוגיה עקרונית חדשה, אלא צבר נסיבות ייחודי וחריג שאירע בנסיבות דנן, שאינו מתאים לדיון במסגרת "גלגול שלישי".

- בנוסף, ביהמ"ש הסכים עם מסקנתו של ביהמ"ש קמא לגופו של עניין הן לעניין אי התאמתו של ההליך להבהרה בהתאם לסעיף 12 לחוק, והן לעניין הפרשנות שהוצעה להסכם הפשרה, שגם היא כגרסת המשיבה.

2. **בית המשפט המחוזי (בקשת רשות ערעור- עיכוב ביצוע) – ערעור על פסה"ד מיום 19/11 של בית משפט השלום שדחה ערעור על החלטת כב' רשם ההוצאה לפועל, עיסאם חאיק, ובקשה לעיכוב ביצוע החלטת כב' הרשם המורה למשיבה להשיב את המיטלטלין שהוצאו מהדירה במסגרת הפינוי. [רעא (חיפה) 64933-11-25 סעאלם נ' גמליאל (25/11/2025)]**

https://www.nevo.co.il/psika_html/mechozi/ME-25-11-64933-766.htm

- בין המערערת לבין בעלה – עו"ד המייצג את המשיבה קיים סכסוך רכושית המתנהל בבית המשפט לענייני משפחה ובין היתר בנוגע לדירה אותה שכרה המשיבה.
- המשיבה אשר שכרה את הדירה מהמבקשת נדרשה לפנותה ובהליך שהתנהל בפני כב' הש' זערורה בתיק 59159-08-24 ועל יסוד פשרה בין המערערת למשיבה נקבע בפסק הדין מיום 13.3.25 כי המשיבה תפנה את הדירה עד ליום 1.8.25 שעה 59:23. להלן: "פסק הדין לפינוי"
- בקשה לעיכוב פסק הדין לפינוי שהגישה המשיבה נדחתה על ידי כב' השופטת זערורה וערעור על החלטה זו (רע"א 3169-11-25 בפני כבוד השופטת לובנה שלאעטה נדחה אף הוא). למותר לציין שבקשה נוספת של המשיבה לעיכוב ביצוע של פינוי דירת המגורים נדונה גם על ידי כבוד השופטת מעיין צור

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

במסגרת תיק 35196-08-25 (בקשה לסעד זמני שהגישה המשיבה) וגם במקרה זה, ניתנה ביום 5.11.25 החלטה הדוחה את הבקשה לסעד זמני של עיכוב הפינוי תוך שצויין בהחלטה זו כי התנהלות המשיבה לוקה בחוסר תום לב בקיום פסק הדין לפינוי ונועדה לסכל אותו.

- מאחר והמשיבה לא פנתה את הדירה במועד, פתחה המערערת תיק הוצאה לפועל לפינוי המשיבה מהדירה בהוצל"פ שבמסגרתו ניתנו מס' רב של החלטות על ידי כבוד הרשם עיסאם חאיק.

- על חלק מהחלטות אלו הוגש ערעור. יחד עם זאת ולעניין זה שתי החלטות רלבנטיות המהוות יסוד להחלטת רשם ההוצאה לפועל מיום 23.11.25.

- הראשונה היא פסק דין מיום 19.11.25 שניתנה על ידי כבוד השופטת רויטל באום בתיק רער"צ 26451-11-25 שבו נדונו מס' ערעורים שהגישה המשיבה על החלטות הרשם עיסאם חאיק. כבוד השופטת באום סוקרת בפסק דין זה את עיקרי העובדות ולאחר דיון והכרעה קובעת כבוד השופטת באום :

"כן הוגשה בקשת המשיבה לביטול ההחלטות, תוך שהמשיבה מפרטת הליכים נוספים שננקטו ע"י המערערת (או בא-כוחה) ואשר מטרתם לעכב את פינוי המערערת וילדיה הקטינים מהדירה, בכולם סורבה בקשת המערערת לעיכוב פינויה. אבהיר, כי לא היה בבקשה זו מטעם המשיבה כדי להוסיף מהותית להכרעה אליה הגעתי, הואיל ודי במפורט לעיל כדי להגיע למסקנה שדין הערעור להידחות כאמור".

- על אף דחיית הערעורים שהגישה המשיבה שעיקרן השגות על יישום מהדירה, נקבע כי ניתנת למשיבה ארכה נוספת לפינוי הדירה שמשמעותה שפינוי הדירה יעוכב עד ליום 10.12.25 : וזאת כדי שהמערערת תוכל עד למועד זה לאתר דירה חלופית עבורה ועבור ילדיה או שהמשיבה וב"כ המערערת יגיעו להבנות בעניין

סיכום פסיקה ארצי מס' 218-

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

זה או שיינתן צו מתאים מאת בית המשפט לענייני משפחה המתיר לבא-כוחה של המערערת להוסיף ולהשכיר לה את הדירה חרף התנגדות בעל הזכויות הנוספת בדירה זו – המשיבה".

- כב' השופט בן ציון ברגר חזר להחלטת הרשם עיסאם חאיק מיום 23.11.25 עליה הוגש הערעור הנדון וציטט ממנה סעיפים רלוונטיים להחלטה:
"ביום חמישי ה- 20/11/25 (אחרי השעה 15:00) הומצאה ע"י החייבת החלטת בית המשפט מיום 18/11/25 המורה על השבת המטלטלין למושכר. עם הגשת הבקשה, ניתנה ללא כל דיחוי, החלטתי מיום 20/11/25 מכוחה הוראתי לזוכה להשיב את כל מה שהוצא מהמושכר בהתאם להחלטת בית המשפט.
- לאחר שישי שבת, הגישה היום החייבת 4 בקשות בהולות במסגרתן מבקשת כי אורה לזוכה לבצע את החלטת ביהמ"ש מיום 20/11/25 ללא כל דיחוי בטענה כי הזוכה מפר את ההחלטה. לבקשותיה מהיום, צירפה החייבת את החלטת ביהמ"ש מיום 20/11/25 בדבר השבת המטלטלין, תכתובות והודעות ואטס אפ בין בעלי הדין, תמלול שיחות ותמונות.
- מנגד, הוגשה גם היום בקשה מצד הזוכה לביטול החלטתי מיום 20/11/25 במסגרתה הוראתי לו לפעול כמצוות ההחלטה השיפוטית שניתנה ביום 18/11/25 ולמצער, להורות על עיכוב ביצועה תוך חיוב החייבת בהוצאות, גם על מנת לאפשר לזוכה להגיש ערעור על אותה החלטה ופסה"ד שניתן שהליך הערעורי על החלטותיי.
- פסק הדין מיום 19/11/25, דחה אומנם ערעור על החלטותי בתיק אלא שאין במסגרתו ביטול להוראה אופרטיבית שנתן בית המשפט הנכבד במסגרת אותו ההליך בהחלטתו ביום 18/11/25 ואשר הומצאה כאמור לתיק רק ביום

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

20/11/25 לפיה קבע בית המשפט הנכבד מפורשות, כי על הזוכה להשיב את המיטלטלין למושכר.

- הטענה של הזוכה כפי שהיא עולה בסעיף 3 לבקשתו, כי פסק הדין "נגוע בטעות חמורה" ... "כך שבית המשפט העניק לחייבת סעד שלא כדן וללא כל סמכות שבדין", זאת לצד הטענה כי רשם ההוצל"פ נעדר סמכות להורות על השבת המיטלטלין כמפורט בסעיף 10 לבקשה, דינן להידחות.

- ההחלטה בדבר מתן הוראה לזוכה להשיב את המיטלטלין מיום 20/11/25 נועדה ליישם כמתחייב החלטה שיפוטית שרירה וקיימת, אגב שהיא - לא בוטלה במסגרת פסק הדין, והמורה על השבת המיטלטלין, גם אלה שהוצאו לפני ההחלטה המורה על עיכוב ביצוע הפינוי, כמצוות אותה החלטה.

- על יסוד דברים אלה כבוד הרשם חאיק קבע :

"יחד עם זאת, משלא בוטלה החלטת ביהמ"ש הנכבד מיום 18/11/25 והמורה על השבת המיטלטלין במסגרת פסה"ד וההליך בפני ביהמ"ש, ומשהחלטתי מיום 20/11/25 הורתה לזוכה ליישם אותה החלטה שיפוטית שלא בוטלה לאחר מועד הינתנה, גם לא במסגרת פסק הדין מיום 19/11/25, הרי אין בידי סמכות להורות על עיכוב ביצוע החלטה שיפוטית שלא בוטלה. פועל יוצא, החלטתי מיום 20/11/25, חרף דחיית הערעור, בעינה עומדת, גם החלטת ביהמ"ש מיום 18/11/25 בדבר השבת המיטלטלין, והן תיושמה כמתחייב, ע"י הזוכה ובא כוחה כמתחייב.

לאור כל האמור, ובשים לב לעובדה כי ההחלטה מיום 18/11/25 הומצאה לתיק ע"י החייבת רק ביום חמישי אחה"צ, וכי החלטתי מיום 20/11/25 ניתנה לאחר השעה 15:00 של אותו היום כאמור, לא מצאתי להוסיף על החלטותי מיום 20/11/25 והזוכה יפעל לאלתר להשבת המיטלטלין, ללא כל דיחוי.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

- הבקשה לעיכוב ביצוע החלטתי מיום 20/11/25 נדחתה, גם הבקשות של החייבת ליתן הוראות נוספות בשלב זה, מעבר לאלו שניתנו בתיק, נדחות אף הן.
- המערערת הלינה על החלטת הרשם לעיל המורה לה להשיב את המיטלטלין שהוצאו מהדירה במסגרת הפינוי ואינה שלמה עם החלטת הרשם על אף שציין במפורש שהוא פועל על פי החלטת בית משפט מיום 18.11.25 ומיום 19.11.25.
- קביעת השופטת באום להשבת המצב לקדמותו ובמילותיה יש להשיב למשיבה את המיטלטלין, ברורה.
- בית המשפט הורה על דחיית הערעור וקבע כי מקובלת עליו ועמדת הרשם במלואה לפיה אין לו הסמכות שלא ליישם החלטת בית המשפט, יתרה מזאת רשם ההוצאה לפועל אינו יושב כערכאת ערעור על החלטות ופסקי דין של בית משפט ועליו ליישמן ככתבן וכלשונן למעט במקרים בהם נדרשת הבהרה שאינה ההליך כאן.
- היוצא מן האמור, שלא נמצא כל פגם בהחלטת רשם ההוצאה לפועל, ומשכך אין ליתן צו ארעי לעיכוב החלטתו או צו לעיכוב החלטתו. אם סבורה המערערת כי נפלה טעות בהחלטת כבוד השופטת באום הרי סעדיה יימצאו בבית המשפט המחוזי.
- למעלה מן האמור ספק, אם לבית משפט שלום אחר או מותב זה סמכות לעכב החלטה של מותב אחר מבית משפט השלום בחיפה. אך מאחר ונקבע שבהחלטת הרשם לא נפלה כל טעות בית המשפט הורה על דחיית הבקשה למתן עיכוב ביצוע ואף את הבקשה למתן צו ארעי עד להחלטה בבקשה לעיכוב ביצוע.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

- בבקשת רשות ערעור בפני בית המשפט המחוזי הורה כב' השופט אריה נאמן על דחיית הבקשה וקבע כי הערעור על פסה"ד מיום 19/11 הינו למעשה ערעור ב'גילגול שלישי' וככזה עליו לעמוד באמות המידה של הלכ' חניון חיפה. המערערת לא טורחת להתייחס לעניין זה כלל ואיננה מסבירה מדוע ערעור זה עומד באמות המידה של הלכ' חניון חיפה. לא נמצא כי ערעור זה עומד באמות המידה של חניון חיפה - ורק מטעם זה דין הבקשה להידחות על הסף. ברם גם לגופו - ככל שהערעור ממוקד כנגד עיכוב פינוי הדירה עד ליום 10/12 (כ-20 ימים בסה"כ ממועד פס"ד קמא) הרי כשביהמ"ש נימק זאת בנימוק שאיננו משולל היגיון וצדק. סד הזמנים עד ליום 10/12 (15 ימים מהיום!!) איננו מאפשר לקבל את תגובת הצד השני טרם מועד הפינוי שנקבע 10/12 כך שההליך דנן הופך לחסר תוחלת.
- עוד נקבע כי סעיף 5 בפס"ד קמא פסקה שלישית הינו בגדר אוביטר בלבד וככל ועפ"י הדין(!) נתונה סמכות עניינית לערכאה אחרת או לא נתונה - הדין הוא הקובע, ולא האוביטר שנכתב (ואין בכך כל נקיטת עמדה מטעמי בדבר הסמכות העניינית המוזכרת שם). כל הטענות לעניין המטלטלין כלל לא נדונו בפסה"ד מושא הערעור כאמור במבוא, אלא בהחלטת רשם ההוצל"פ מיום 23/11 שאיננו חלק מערעור זה.
- על כן בקשת רשות הערעור נדחתה ללא צו להוצאות.

3. **בית המשפט המחוזי (חיוב צד ג' (בעל מניות) בשווי רכבי חברה) – בקשה למתן הוראות לחיוב בעל המניות באחריות אישית בהתאם להוראות סעיף 289(א) לחוק.**
[חדל"ת (נצ') 24-05-6679 אסעיד מוג'האד חקלאות וכוח אדם הסעות והשקעות בע"מ נ' הממונה על הליכי חדלות פירעון ושיקום כלכלי (24/11/2025)]

https://www.nevo.co.il/psika_html/mechozi/ME-24-05-6679-447.htm

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

- ניתן צו פתיחת הליכים כנגד החברה ומונתה הנאמנת לביצוע ההליכים לפי ההוראות חוק חדלות פירעון ושיקום כלכלי. במסגרת הליך זה ניתנו צווים רבים, המורים לבעל המניות, שהיה מנכ"ל החברה, להפקיד את מפתחות הרכבים שפורטו בצווים ולהעבירם לידי הנאמנת, אלא שבעל המניות בחר שלא לעשות כן. מכאן הבקשה למתן הוראות לחיוב בעל המניות באחריות אישית בהתאם להוראות סעיף 289(א) לחוק.
- ביהמ"ש המחוזי קיבל את הבקשה בקבעו: ע"פ סעיף 46 לחוק, אם ניתן צו פתיחת הליכים כנגד חברה וביהמ"ש הורה על מינוי נאמן לחברה לביצוע ההליכים, חייב נושא משרה בחברה לשתף פעולה באופן מלא עם הנאמן. בכלל זה, להתייצב לחקירה במשרדי הנאמן ולמסור לו כל מידע ו/או מסמך שידרוש הנאמן והנחוץ למילוי תפקידו ולסייע בידי הנאמן כדי לאתר, להחזיק, לשלוט ולממש את נכסי החברה. ע"פ סעיף 47 לחוק, הנאמן רשאי לדרוש מכל אדם להעביר לידיו כל נכס, שלדעת הנאמן יש לחברה זכות לקבלו. הדברים מקבלים משנה תוקף, שעה שניתנה החלטת ביהמ"ש המורה לו לעשות כן.
- בסעיף 289(א) לחוק נקבע כי אם מצא ביהמ"ש כי בעל תפקיד בתאגיד או מי שהיה בעל תפקיד הפר חובה כלפי התאגיד שמקימה עילה לחיובו בפיצוי, תשלום או השבת נכס לתאגיד – רשאי הוא, לבקשת הנאמן או הממונה, לאחר מתן צו לפתיחת הליכים לגבי התאגיד, להורות לאותו אדם לפצות, לשלם או להשיב את הנכס לתאגיד. דהיינו, משהפר בעל המניות חובתו כלפי החברה, ניתן להפעיל נגדו סנקציות אישיות שתכליתן לאפשר ניהול הליך יעיל, מהיר ונטול חסמים, עיכובים וקשיים מיותרים. לצד השמירה על היעילות הדיונית, עומדת ביסוד סעיף 289 תכלית נוספת: הרתעת נושאי משרה מפני התנהלות בלתי נאותה באמצעות הצבתם בפני הסיכון שיידרשו לשאת באופן אישי בחובות החברה לאחר מתן צו פירוק.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218-

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

- כפי שנפסק, ליבת סעיף 289 לחוק מצויה בסמכות ביהמ"ש לחייב בעל תפקיד בתאגיד לפצות, לשלם או להשיב נכס לתאגיד, אם מצא שאותו בעל תפקיד הפר חובה כלפי התאגיד שמקימה עילה נגדו. העילות המהוות הפרת חובות כלפי החברה, הן, בין היתר, הפרת חובת זהירות נזיקית והפרת חובת אמונים המוטלות על נושאי משרה. דוגמה להפרת חובות אלה: נטילת סכומי כסף של החברה; שימוש לא הוגן בנכס של החברה ללא מתן תמורה ראויה; מכירה של נכסי החברה בסכום נמוך מערכיהם הראליים ועוד.
- בעניין זה, בעל המניות, שהיה מנכ"ל החברה ועל כן נושא משרה בה, הפר את חובתו לפי סעיף 46 - לשתף פעולה עם נאמנת החברה, לרבות: התייצבות לחקירות, העברת מסמכים וגילוי מידע בנוגע לרכבים. כמו כן הפר את הוראות סעיף 47 ואת הצווים שניתנו נגדו להעברת הרכבים לידי הנאמנת. בנוסף, פעל בעל המניות בחוסר תום לב שעה שנתן גרסאות סותרות ביחס למקום המצאות הרכבים.
- גם אם היו מתקבלות טענות בעל המניות ביחס ללקיחת חלק מהרכבים ע"י גורמים עברייניים, לא נמצא כל הסבר להמנעותו מלהעביר את שאר הרכבים. אך ממילא, נוכח העובדה שמלבד העלאת טענה שגורמים נעלמים לקחו את הרכבים תוך איומים, לא הוצגה ולו בדל ראיה התומך בכך, טענה זו היא טענת סרק.
- יתר על כן, ביהמ"ש העליון קבע כי גם על הליכי חדל"פ לפי חוק חדלות פירעון חולש העיקרון הקובע כי על חייב לנהוג בתום לב ולא לנצל לרעה את ההליכים על מנת ליהנות מחסדיהם. בענייננו שוכנע ביהמ"ש כי התנהלות בעל המניות מלמדת על כוונתו לחמוק ממסירת הרכבים, חרף חובתו ע"פ החוק וצווים רבים שנתן ביהמ"ש. בכך בזבז זמן שיפוטי יקר, גרם עיכובים וקשיים מיותרים וניסה להאריך לסרב ולחכשיל את ההליך. בנוסף, מעשי בעל המניות

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

מעלים חשש שהרכבים יעברו לאחרים, דבר שימנע מהנושים בתיק להפרע מחובם.

- יובהר, כי אין בעובדה שניתן לבעל המניות צו בהליך חדל"פ של היחיד, כדי למנוע מביהמ"ש לחייבו בחיוב המבוקש. הדברים נאמרים ביתר שאת לאור העובדה שהנאמנת בתיק בעל המניות לא התנגדה לבקשה. אם כן, נמצא להורות על חיוב בעל המניות בתשלום שווי הרכבים.

4. **בית המשפט השלום (ערעור - פרעתי) – ערעור על החלטת כב' רשמת ההוצאה לפועל נעה אפיק דר בטענת פרעתי** [רע"צ (י-ם) 38708-09-25 יקותיאל זלמן פרידמן נ' עמוס רשף פרשטנברג (27/11/2025)]

https://www.nevo.co.il/psika_html/shalom/SH-25-09-38708-880.htm

- כב' הרשמת דחתה הרשמת את בקשת המערערים בטענת "פרעתי", וחייבה אותם בהוצאות המשיב בסך 1,500 ₪, והורתה על חילוט העירבון וביטול עיכוב הליכי הגבייה.
- כב' הרשמת קבעה שמאחר שאין למעשה מחלוקת שהמשכון לא נרשם בהתאם להוראות ההסכם, רשאי היה המשיב בהתאם להוראות סעיף 7 לפתוח בתיק הוצאה לפועל. עוד קבעה כב' הרשמת קבעה כי סעיף 6 להסכם אכן קובע כי המערערים יחויבו רק לאחר מימוש או ניסיון למימוש השעבוד.
- עם זאת נקבע, המשיב אינו יכול לבדו לרשום את שעבוד שכן הנכס לא בבעלותו, ועצם היעדר רישום והשעבוד שקול לניסיון מימוש שנכשל. באשר לטענת המערערים לעניין אי החתמת המשיב על מסמכי השעבוד במועד החתימה על ההסכם קבעה הרשמת כי סמכותו של רשם ההוצאה לפועל מוגבלת לדיון בעובדות או טענות אשר התעוררו לאחר מתן פסק הדין בלבד.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

עוד נקבע כי אין בטענת המערערים לעניין תום לבם בקשר לאי מימוש הבטוחה כדי להוות עילה לקבלת בקשתם.

- בית המשפט הורה על דחיית הערעור דין וקבע כי: ראשית, אין, למעשה, מחלוקת, כי הנתבע 1 חדל מלרשום משכון בהתאם לסעיף 5 להסכם הפשרה. אין, למעשה, מחלוקת כי האמור מהווה הפרה של הסכם הפשרה. בנסיבות האמורות הרי שצדקה הרשמת בקביעתה כי חלות הוראות סעיף 7 להסכם הפשרה אשר מזכות את המשיב, ממילא, לבקש פירעון מידי של החוב כלפי המערערים.
- אין יסוד עובדתי או משפטי לטענת המערערים כי הוראת סעיף 6 להסכם, אשר מתנה את אפשרות הגביה מהם באי תשלום על ידי הנתבע 1 ובמימוש או ניסיון מימוש השיעבוד, גוברת על הוראת סעיף 7 להסכם, העוסקת, בין היתר, במקרה של גביה בנסיבות של הפרה על ידי מי מהחייבים בהסכם.
- כך, אין כל התניה בהסכם המפנה לסעיף 6 גם בנסיבות של הפרה. אין בהוראת סעיף 7 כל סייג או הגבלה בנוגע לחבות המערערים במקרה של הפרה על ידי הנתבע 1. כך, פרשנות המערערים גם איננה עולה מתוכנו של ההסכם – סעיף 7 מתייחס למקרה של הפרה על ידי כל אחד משלושת הנתבעים ובהתאם גם חיוב מידי של כל אחד מהם במקרה של הפרה על ידי מי מהם.
- כך, הוראת סעיף 7 הינה הוראה קונקרטית אשר מתייחסת, בין היתר, למקרה של הפרה ובהתאם גוברת, בהעדר כל הסכמה או התניה אחרת, על הוראות העוסקות בפירעון בהתאם למועדים "הרגילים" הקבועים בהסכם ובכלל האמור סעיפים 5 ו-6.
- בהקשר זה יש גם מקום לדחות את טענת המערערים כי ההסכם לא קבע חיובם במקרה של אי רישום המשכון - שעה שאי הרישום מהווה הפרה של

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

הוראות פסק הדין הרי שההסכם קבע את חיובם של המערערים באופן מפורש בסעיף 7 כאמור.

- **צדקה** גם הרשמת בהפניה לסעיף 6(ב) לחוק ההוצאה לפועל בהתייחס למועד לקיום החיוב על פי פסק הדין.
- לו, כטענתם בבקשה, הם "סמכו" על השעבוד לטובת הפירעון הרי שהיה עליהם לדאוג ולוודא רישומו של השעבוד, אף לפני הסכמתם לחיובם האישי, וממילא להחריג במפורש את הוראת סעיף 7 או הכפפתה להוראת סעיף 6 במפורש. אין לקבל את טענת המערערים כי קיים חוסר בהסכם או נדרשת היתה פרשנותו - ההסכם כולל הוראה מפורשת וברורה לגביה מיידית, בין היתר, במקרה של הפרה על ידי מי מהחייבים כאמור לעיל. שעה שאין מחלוקת כי ההסכם הופר על ידי משלא נרשם משכון על הנכס שהוגדר כבטוחה, ומדובר בהפרה ברורה של הוראות ההסכם, הרי שחלה הוראת סעיף 7, שאיננה מגבילה כאמור את המשיב בגביה ממי מהחייבים על פי פסק הדין.
- שלישית, מקובלת קביעת הרשמת כי המחדל באי רישום המשכון אינו רובץ לפתחו של המשיב. שעה שאין מחלוקת כי המערערים ידעו על הקשיים בהקשר זה בזמן אמת, הנטל עליהם היה להביא את הנתבע 1, בכל דרך חוקית, להסדיר את רישום המשכון לאור כך שמדובר בהפרת ההסכם על ידו שתוצאתה חיוב מיידית, גם שלהם, בחוב הפסוק.
- רביעית, למעלה מהנדרש אבהיר כי גם מקובלת עלי קביעת הרשמת כי בנסיבות בהן הנתבע 1 הפר את ההסכם באי רישום המשכון, ובהעדר יכולת מוכחת כלשהי של המשיב לרשום את משכון באופן עצמאי (והנטל בהקשר זה הוא על המערערים במסגרת טענת "פרעתיות"), יש לראות בהתנהלות כקיום "ניסיון מימוש" לכל הפחות, גם בהתאם להוראות סעיף 6 להסכם.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218-

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

- חמישית, הדברים בשני ההקשרים האחרונים ודאי אמורים כאשר פסק הדין קובע חיוב ישיר של המערערים, ולא על בסיס ערבותם, ולאור קשר המשפחה הקרוב שבין הנתבע 1 לאחד המערערים. שישית, בהעדר מחלוקת עובדתית לא נדרשה הרשמת לשמיעת ראיות והחלטתה על יסוד הכתובים בנסיבות דנן, מוצדקת.

5. **בית המשפט השלום (משפחה - אכיפת חיובים בהוצל"פ) – בקשת האיש למתן החלטה המאפשרת לו לפעול באמצעות לשכת ההוצאה לפועל, לאכיפת פסק דין שניתן על ידי ביהמ"ש לענייני משפחה בהתאם להוראת סעיף 7 לחוק בית המשפט לענייני משפחה [יס (י-ם) 23-11-64744-23 ש.ג.נ' ל.ג (27/11/2025)]**

https://www.nevo.co.il/psika_html/mishpaha/SM-23-11-64744-23.htm

- הצדדים חתמו על הסכם גירושין שאושר בפני ביהמ"ש במסגרת הליך יישוב סכסוך, שנסגר עם אישור ההסכם.
- המבקש הגיש בקשה לביצוע פסק דין ללשכת ההוצל"פ. המשיבה טענה כי מדובר בהליך יישוב סכסוך שנסגר זה מכבר ובית המשפט סיים מלאכתו עם אישור ההסכם, וככל שהסעד לו עותר המבקש הוא אכיפת ההסכם - עליו לעתור בתביעה נפרדת לשם כך.
- בית המשפט נעתר לבקשה והורה כי גביית החיובים הכספיים הנטענים על פי ההסכם שקיבל תוקף של פסק דין תבוצע באמצעות לשכת ההוצאה לפועל.
- הוראת סעיף 7 לחוק הוא בבחינת חריג לכלל על פיו פסקי דין מבוצעים באמצעות לשכת ההוצאה לפועל. לאור האמור, ובהתאם לסמכות שניתנה על פי סעיף 7 לחוק, נקבע כי בידי המבקש לאכוף את ביצוע החיובים הכספיים על פי ההסכם שקיבל תוקף של פס"ד בלשכת ההוצאה לפועל.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

פרק ב' - החלטות רשמי הוצאה לפועל

6. החלטת כב' הרשם עיסאם חאיק (עיון חוזר) – בקשות הזוכה לעיון מחדש
בהחלטות קודמות [מס' תיק 25-08-505530 (26/11/25)]

https://www.nevo.co.il/psika_html/hozlapi/HOZ-505530-08-25.htm

- בקשת הזוכה לעיון מחדש בהחלטות מיום 20/11/25 ומיום 23/11/25 מן הטעם כי תחת החלטה שניתנה ברע"א (מחוזי - חיפה) 64933-11-25 מפי כב' השופט אריה נאמן מיום 25/11/25 נקבע כי: "כל הטענות לעניין המיטלטלין כלל ללא נדונו בפסה"ד אלא בהחלטות מיום 23/11/25".
- עוד טוען הזוכה כי ההחלטה מיום 23/11/25 במסגרתה הורה כב' הרשם לו להשיב ללא דיחוי את המיטלטלין עומדת בסתירה להחלטת ביהמ"ש מיום 18/11/25 לפי לטענתו: "יש להשיב עד ליום 30/11/25". לחילופין, עותר הזוכה להתנות את ביצוע ההחלטה מיום 23/11/25 בהפקדת ערובה ע"ס החייבת בסכום שלא יפחת מהסך של 30 א"ש להבטחת הוצאות הזוכה.
- לאור מהות הבקשה והחלטות קודמות שניתנו בתיק, לרבות האחרונה בהן מהיום, אני נותן החלטה בבקשה זו, במעמד צד אחד, היות שאף נמצא כי דין הבקשה להידחות, על כל מרכיביה, ללא כל צורך בקבלת תגובה מצד החייבת לבקשה.
- תחילה, באשר לטיעון הראשון שמעלה הזוכה כמפורט בסעי' 1 לעיל, הרי עיון בהחלטת כב' ביהמ"ש המחוזי מיום 25/11/25 מעלה כי הזוכה זנח את המשך המשפט המצוטט על ידו לעיל והמודגש בהמשך, לפיו: "כל הטענות לעניין המיטלטלין כלל לא נידונו פסה"ד אלא בהחלטת רשם ההוצל"פ מיום 23/11 שאיננו חלק מערעור זה". (הדגשה אינה במקור).

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

- היות וקביעת כב' ביהמ"ש ברורה, לפיה הערעור היה "מופנה כנגד פסה"ד מיום 19/11/25 - הא ותו לא", כפי שנקבע בשורה 1 לפסה"ד של בימ"ש המחוזי הנכבד, וכי: "הערעור אינו מופנה כנגד החלטת רשם הוצל"פ מיום 23/11" ובהמשך, הסעד של ביטול החלטתי מיום 23/11, נדחה, הרי רק מטעם זה, יש להורות על דחיית בקשת הזוכה לעיון חוזר, היות והדרך לתקוף את החלטותיי הייתה על דרך הגשת ערעור, כאשר דרך זו נדחתה פעמיים, ע"י שתי ערכאות בזו אחר זו וכי בהיעדר כל עובדות מהותיות חדשות, למעט החלטת ביהמ"ש המחוזי, הדוחה את הערעור, אין כל מקום לשנות מהחלטות הקודמות בתיק.
- בנוגע לטענת השנייה המפורטת בסעי' 2 לעיל, הרי מסקנות הזוכה שלפיהן "יש להשיב עד ליום 30/11/25" משוללות כל יסוד. באשר לטענה השלישית בדבר הדרישה להתנות את ההשבה בהפקדת ערובה, הרי נקבע שדינה דחיה. אין לרשם הוצאה לפועל, סמכות להוסיף או לגרוע על אשר נקבע מפורשות בהחלטת שיפוטית של ביהמ"ש הנכבד מיום 18/11/25. ובמילים פשוטות, משקבע בימ"ש סעד של השבה ללא תנאים, אין בידי הרשם סמכות להוסיף תנאים כגון הפקדת ערובה או כל תנאי אחר, לשם ביצוע החלטה חלוטה, הגם שערעור עליה, נדחה.
- ככלל, היה על הזוכה להעלות טענות כנגד החלטת ביהמ"ש המורה על השבה במסגרת ערעור, וככל ואלו עלו, הרי הן נדחו. ככל ואלו לא עלו במסגרת ערעור, הרי אין לזוכה להלין אלא על עצמו.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

7. החלטת כב' הרשם עיסאם חאיק (פרעתי - הסכם מאוחר לפס"ד) –בקשות

החייבים בטענת פרעתי [מס' תיק 2-04-27913-02 (30/11/25)]

https://www.nevo.co.il/psika_html/hozlap/HOZ-02-27913-04-2.htm

- תיק זה נפתח ביום 26/8/04, לפני למעלה מ- 20 שנים, זאת לביצוע פסק דין, שניתן בהיעדר הגנה ביום 25/2/04, זאת לפינוי החייבים מהדירה. החייבים טענו כי אין נפקות לפסק הדין ויש להורות על סגירת התיק נגדם.
- החייבים טענו כי פסק הדין ניתן בהטעיה. הוסיפה כי הם מתגוררים בדירה שהיא דירת קרקע משנת 1988 וכי הם בעלי זכות כדיירים מוגנים בדירה זו וכי פסק הדין בתיק זה עוסק בדירה אחרת שהיא בקומה א'.
- עוד טענו החייבים כי פסה"ד נשוא תיק זה בוטל בהסכם מאוחר משנת 2008, בעטיו קיבל הזוכה כספים מהחייבים שעדיין משלים לטענתם 350 ש"ח בחודש לזוכה.
- החייבים הוסיפו כי שפצו את הדירה בה הם מתגוררים לאחרונה בסכום של 187,200 ש"ח, בשל הזנחת הזוכה לטענתם והם צירפו חשבונית כאשר מנגד, מנסה הזוכה לטענתם לנשל אותם מדירת המגורים היחידה שלהם.
- במסגרת תגובתו, טען הזוכה כי החייבים מבקשים סעד בתיק זה בידיים לא נקיות תוך התעלמות מזכות הבעלות של הזוכה בדירה. לחייבים אין הסכם חתום עם הזוכה, הם לא שילמו דמי מפתח והם בגדר פולשים לדירה משנת 1988. עוד טען הזוכה כי ככל ולא ישלמו 2 תשלומים או יותר, יהיה רשאי הזוכה להמשיך בהליכי פינויים מהדירה.
- משלא עמדו החייבים בתנאי ההסכם משנת 2006, נחתם הסכם שני ביום 14/4/2008 שהוגש לתיק זה, הסכם שלא עמדו בו החייבים. לטענת הזוכה, גם

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

הסכמים שהוכנו לצורכי פשרה בשנים 2020 ו-2021 לא הניעו את החייבים לחתום עליהם ולהסדיר את תשלום חובם, משכך, ביקש הזוכה להורות על פינויים מהדירה.

- החייבים עמדו על קיום דיון בבקשתם בטענת פרעתי, דיון שהתקיים במעמד הצדדים. עיון בתיק מעלה כי ביום 17/8/05 נחתמה הודעת פינוי כנגד החייבים בתיק, חרף האמור, לא הוגשה בקשה להוצאת צו פינוי והפינוי לא בוצע. במקביל, נקט הזוכה לראשונה בעיקולי צד ג' בלבד כנגד החייבים בשנת 2007 וביום 10/5/07, הגיש הזוכה בקשה לביטול כל ההליכים כנגד כל החייבים בתיק.
- עיון בהסכם שנתחם בין הצדדים ביום 22/01/2006, הסכם שהוגש לראשונה בתיק זה ע"י הזוכה במסגרת תגובתו לבקשת החייבים בטענת פרעתי מעלה כי הצדדים הסכימו כי ככל ותהיה הפרה, יינתן נגד החייבים פסק דין, להלן החלק הרלבנטי, סעי' 8 בהסכם:
- מוסכם בזאת כי אם הנתבעים לא ישלמו לתובע 2 תשלומים או יותר מתשלומי שכר הדירה או מתשלומי החזר החוב, כי אז יינתן נגדם פסק דין לפינוי הדירה ופסק דין כספי לתשלום מידי של יתרת החוב שכה"ד (השוטף והעבר) שטרם נפרע, עד למועד ההפרה ולתשלום שכה"ד עד לפינויים בפועל מהדירה. " (הגשה אינה במקור).
- לאחר מועד מתן פסה"ד בגינו נפתח תיק זה, גובשה הסכמה מאוחרת בין הצדדים, זאת כשנתיים לאחר מועד מתן פסה"ד, וכשנה וחצי לאחר מועד פתיחת תיק זה. הצדדים אינם חולקים על עצם חתימת ההסכם משנת 2006. החייבים אשרו את ההסכם אף בחקירה הנגדית: "נכון חתמנו על הסכם

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

בינואר 2006, לגבי התשלומים, הוא קיבל את הכסף שלו, אני שילמתי את כל הכסף לפי ההסכם לאבי גלנט"

- הזוכה בתורו אישר את ההסכם משנת 2006 וטען כי ההסכם לא הוגש ע"י בא כוחו דאז עם חתימתו לתיק ההוצל"פ כי : "הוא טיפל בזה והוא לא הגיש, נתון לשיקולו". מאשר הזוכה כי "נחתם הסכם ראשון בשנת 2006"
- החייב אישר כי הוא נכנס לדירה ב- 1998 וכי הוא מתגורר בדירה מהיום הראשון ועד היום (שורות 23-24 עמ' 10 לפרוטוקול וכן
- במקרה דנן, ולאחר בחינת טענות הצדדים, קבע כב' הרשם כי פסק הדין בגינו נפתח תיק זה חדל מלהתקיים מכוח ההסכם המאוחר משנת 2006 ובשים לב לטענה כי ההסכם המאוחר משנת 2006 הופר, ופועל יוצא אף נחתם הסכם מאוחר יותר בשנת 2008, הרי ובהתקיים שני תנאים אלו, פקעה הסמכות לדון בטענת הפירעון האמורה, ועל הצדדים לפנות לבית המשפט כדי לברר אם ההסכם המאוחר קיים או הופר. (רע"א רוני מועלם נ' בנק דוסקונט לישראל, דינים עליון 2021 (18) 1101).
- גם לעניין הטענה כי ההסכם נחתם מתוך טעות או הטעיה, הרי אין זה מתפקידו של רשם ההוצאה לפועל לבדוק האם הסכם מאוחר נחתם בטעות או מתוך הטעיה. מהרגע שפסה"ד חדל מלהתקיים בגלל קיומו של הסכם מאוחר יותר, פקעה סמכותו של הרשם לדון בנושא (בר אופיר, הוצאה לפועל הליכים והלכות, מהדורה שביעית, 278).
- בין בעלי הדין בתיק זה עולות טענות ותהיות לגבי הפרתו של ההסכם משנת 2006, כמוכן, ספקות פרשניים נוספים. במקרה דנן, ראוי להפקיע את הסמכות להכריע בנדון ולהעביר את המושכות לביהמ"ש המוסמך. (כב' 25

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

השופט ס' ג'ובראן רע"א 2786/10 אמיר בן דוד נ' ניסים דג'לדטי, דינים עליון (2010).

- אילו כוונת הצדדים הייתה לכאורה כי עם ההפרה, יבוצע פסה"ד בגינו נפתח תיק זה, היו רושמים זאת בהסכם משנת 2006, הסכם שלא הוגש לתיק כאמור עם חתימתו או בסמוך לאחר מכן, כפי שידעו לעשות זאת בהסכם המאוחר משנת 2008 אשר הוא, הוגש לתיק.
- מכאן, נקבע כי פסק הדין בגינו נפתח תיק זה חדל מלהתקיים על פי ההסכם משנת 2006, חרף חתימת הסכם מאוחר בשנת 2008, וכי לאור העובדה כי מתעוררת טענה בדבר אי קיום הסכם זה משנת 2006, הרי משהתקיימו שני תנאים אלו, פקעה הסמכות להמשיך ולדון בנושא שבמחלוקת נשוא טענת הפירעון.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

8. החלטת כב' הרשמת עינת להבי אושר (עיצוב הליכי מימוש - מילואים) – החייב עתר בבקשות מטעמו, לעיצוב הליכי המימוש בתיק זה, בהיותו משרת מילואים [מס' תיק 524452-10-25 (26/11/25)]

https://www.nevo.co.il/psika_html/hozlap/HOZ-524452-10-25.htm

- כב' הרשמת קבעה שאין להחריג את המקרה שלפניה מהוראות תקנה 3(ג) לתקנות שירות המילואים, ודין הליך תפיסת הרכב להתבטל, תוך השבת הרכב לידי החייב.
- נקבע כי החייב אכן הודיע לראשונה על שירות מילואים ששירת, רק ביום 25.11.2025. תקופת שירות המילואים האחרונה של החייב הייתה במועדים 6.8.2025 ועד 18.9.2025. לפיכך, בהינתן הוראות תקנה 2 (1) לתקנות שירות המילואים, זכאי החייב להגנה החל ממועד תחולתן של התקנות, קרי: מיום 28.8.2025 ולמשך שלושה חודשים, קרי: עד יום 28.11.2025.
- הזוכה, שלא ידע על אודות שירות המילואים של החייב, פתח את תיק ההוצאה לפועל בעקבות הפרת הסכמי ההלוואה עליהם חתם החייב, ונוכח הצטברות חוב פיגורים שלא נפרע. לא נמצא פגם בעצם פתיחת התיק למימוש המשכון, בנסיבות יצירת החוב, וכשאף אין החייב מעלה טענה כנגד החוב ויצירתו.
- באשר להליך תפיסת הרכב, יצוין, כי מדובר בחלק אינטגרלי מהליך כינוס הנכסים, כשהזוכה ביקש את נקיטתו בטרם מסירת אזהרה לחייב וזאת נוכח החשש - הקיים בכל אחד מתיקי ההוצאה לפועל הנפתחים למימוש משכון על כלי רכב - כי הרכב יוסתר, יוברח או יינזק, וכי לא ניתן יהיה להיפרע את החוב מתוך הבטוחה הקניינית שהעמיד החייב לטובתו. על כן, ביום 16.11.2025 מונה כונס הנכסים לתפקידו, והוא הורשה לתפוס את הרכב, בראש ובראשונה. ידוע, כי הרכב נתפס ביום 24.11.2025.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218-

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

- יתרה מכך, אף לא ידועה הייתה במועד נקיטת ההליך לתפיסת הרכב, טענת החייב כי לא קיבל התראה בטרם נקיטת ההליכים ועל כן, לא ניתן לקבוע, שמדובר בהליך שננקט שלא בהתאם לדין.
- בעקבות תפיסת הרכב, פנה החייב מיד והודיע על שירות המילואים הממושך ששירת, וביקש להחיל את הוראות הדין הקובעות ביטולם של הליכים והזוכה מתנגד לכך, על בסיס טענותיו בדבר זכותו הקניינית ברכב ובדבר פגיעה ניכרת בזכות הקניין שלו היה ויוחזר הרכב לחייב. אף נטען, כי הפגיעה במעמד הקנייני של הזוכה - שאציין כי הוא תאגיד בנקאי מן הגדולים בישראל - עלול להוביל להעלאת ריביות ולפגיעה בציבור נוטלי ההלוואות.
- כב' הרשמת לא קיבלה טענות אלה של הזוכה כטעם אשר יצדיק, בנסיבות העניין, להורות אחרת מן הקבוע בתקנות שירות המילואים.
- ראשית, הטענה כאילו תקנות שירות המילואים "שוללות לחלוטין את זכות הקניין של בעל השעבוד" (לשון תגובת הזוכה) היא טענה נעדרת בסיס. הרי אף אם מנוע הזוכה מנקיטת הליכים לתפיסת הרכב הממושך לטובתו, בתקופה הזמנית של ההגנה לחייב כמשרת מילואים, אין הדבר מאיין את המשכון, הנותר רשום במרשמים הרלוונטיים ואף מונע בעד החייב לפעול להעברת הזכויות ברכב לפי רצונו. זכות קניין זו של הזוכה נשמרת.
- שנית, הנחת המוצא היא, כי תקנות שירות המילואים הביאו בחשבון, כי מן הצד השני של הליכי ההוצאה לפועל הננקטים כנגד משרתי מילואים - ואשר נקבעה מניעות מנקיטתם לתקופות זמניות - עומדים זוכים, בעלי זכויות קנייניות הראויות להגנה. הרי תיקי הוצאה לפועל טומנים בחובם מעצם טיבם ומהותם, הענקת סעדים לאכיפת חיובים וחובות, לטובת נושים האוחזים בפסקי דין, שטרות, זכויות חוזיות לתביעה וכן משכונות ומשכנתאות. הזוכה -

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

כנושה מובטח - איננו יוצא דופן בין יתר הנושים והזוכים, הכפופים לתקנות שירות המילואים, שמונעות בעדם נקיטת הליכים לתקופות זמניות, וכנגד משרתי מילואים.

- שלישית, אל מול זכויות הקניין של הנושים והזוכים השונים, עומדות זכויות נוספות הראויות להגנה והן זכויות החייבים משרתי המילואים, המעוגנות בתקנות שירות המילואים.

- כך, וכאמור לעיל, תקנות שירות המילואים מעגנות בתוכן הכרה לפיה קיימת אוכלוסייה מיוחדת בין כלל אוכלוסיות החייבים בתיקי הוצאה לפועל, הראויה להגנות שלא מוענקות כיום לקבוצות חייבים אחרות. מדובר במשרתי מילואים - מי אשר תרמו ימים, שבועות וחודשים למען מדינת ישראל וההגנה עליה ועל יתר אזרחיה. משרתי המילואים נאלצו מאז יום 7.10.2023 ונאלצים גם היום להותיר מאחור את בתיהם, את עסקיהם, את מקומות עבודתם, את הוריהם ואחיהם, את בנות זוגם ואת ילדיהם, בצאתם לשירות מילואים, אשר לא פעם כרוך בסיכון חיי אדם. חלק לא מבוטל של משרתי המילואים נחשפו לא פעם למראות קשים, ספגו אירועים מטלטלים ומייצרי טראומות, והכל לאורך למעלה משנתיים של מלחמה קשה. לפיכך, נמצא להעניק להם הגנה מפני נקיטת הליכי הוצאה לפועל, ולו לתקופות הזמניות שקובעות תקנות שירות המילואים, ובמטרה לסייע להם להימנע מלשקוע בסבך ההליכים, מבלי שניתנה בידם קודם לכך הזדמנות נאותה לטפל בהסדרת החובות.

- האיזון בין זכויות הקניין של הזוכים והנושים ובין זכותה של אותה קבוצת אוכלוסייה להגנות, הובא היטב בחשבון ומוצא ביטוי היטב בלשון התקנות, בקביעת לוחות הזמנים והתקופות להגנה שנקבעו במסגרתן ואף בבחירת ההליכים שלא יינקטו כנגד משרתי המילואים. על כן, טענות הזוכה לפגיעה בזכויות הקניין, אינן מקובלות עליו כטעם מוצדק למנוע את ביטול ההליך.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

- הליכי כינוס נכסים הם מן החמורים שבהליכי ההוצאה לפועל. כב' השופט ע' מאור ועוה"ד א' דגני מציינים בספרם, "על כונס נכסים" בעמ' 118, כי "מינוי כונס נכסים הוא סעד חמור המפקיע מהחייב את זכויותיו לעשות כל שירצה בנכסיו". הגם כי מדובר בסעד שהענקתו נועדה לאפשר לזוכה להיפרע את החוב כלפיו, מתוך נכסים משמעותיים של החייב, כגון רכבו או נכס מקרקעין שהוא בעליו, לא ניתן להתעלם מכך, שמדובר בסעד המאופיין כמרחיק לכת. על כן, אף מטעם זה, בראי הרציונל העומד בבסיס תקנות שירות המילואים, נדרשים טעמים מוצדקים של ממש, לשכנע בכך, שאין לבטל הליך שננקט בתקופת ההגנה לה זכאי חייב משרת מילואים.
- מאחר שנודע כי רכבו של החייב נתפס במהלך תקופה בה הוא זכאי להגנה מפני נקיטת הליכים לתפיסת רכב, ותקופה זו טרם הסתיימה ועודנה חלה גם בעוד החלטתי זו נכתבת, לא נמצאו טעמים מוצדקים מאת הזוכה, להותרת הרכב בידי הזוכה וכונס הנכסים, ומכאן מצאתי לקבל את בקשת החייב לביטול הליך תפיסת הרכב ולהשבתו לידי. סיכומם של דברים הוא, כי הליך תפיסת הרכב - מבוטל.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

9. החלטת כב' הרשמת קרן פרג'ין זיטמן (פרעתי - הוכחת תשלום הוצאות) –בקשת

החייבים בטענת פרעתי [מס' תיק 25-03-500777 (27/11/25)]

https://www.nevo.co.il/psika_html/hozlap/HOZ-500777-03-25.htm

- לטענת החייבים פעלו כבר ביום 20.2.2024 וקודם למועד פתיחת התיק לתשלום ההוצאות ישירות לזוכה באמצעות שליח אולם הזוכה סרב לקבל את התשלום. החייבים צרפו התכתבות בין הצדדים ממנה עולה כי החייב ביקש לבצע את תשלום ההוצאות באמצעות מטבעות בלבד והזוכה מסרב לכך.
- הדיון עסק בשתי שאלות מרכזיות ושאלה נוספת שעניינה אופן חישוב החוב. הראשונה – אופן העברת הכספים בפן הטכני ועמידת החייב בנטל המוטל עליו להוכיח כי הועבר לזוכה תשלום ההוצאות במלואו. השנייה – משמעותה של בחירת החייב לשלם את תשלומי ההוצאות במטבעות, והשלכתה על אפשרות הזוכה לסרב לקבל צורת תשלום זו. במילים אחרות שאלה זו הינה שאלת תום הלב בהתנהלות הצדדים. השאלה הנוספת עניינה אופן חישוב החוב בהתאם למועד תשלום החוב – הן ביחס לשירות המילואים של החייבים אשר איפשר על פי חוק דחיית מועד התשלום, והן כפועל יוצא מהכרעה בשאלה השנייה באשר לטענות הצדדים והשלכת סירוב הזוכה לקבל תשלומי ההוצאות במטבעות.
- באשר לטענת הראשונה כי לא הורם הנטל המוטל על החייב להוכיח כי סכום ההוצאות במלואו הועבר על ידו באמצעות השליח לזוכה. באשר לשאלה השנייה – שאלת תום הלב של הצדדים נקבע כי ביצוע התשלום במקרה דנן, ללא הכנת הזוכה לקבלת התשלום של 18,000 ₪ במטבעות של חצי שקל אינו תם לב, אף אם מקורו בהבעת מחאה. כפועל יוצא, סרוב הזוכה לקבלת הכספים מבלי לאפשר לזוכה להערך לכך הינו כדיון.

סיכום פסיקה ארצי מס' 218–

העורך: הרשם עיסאם חאיק, לשכת חיפה

- באשר לאופן חישוב החוב בתקופה שחלפה ממועד זה, דרך מועד פתיחת התיק ועד למועד מתן החלטה זו – ביחס לתקופה זו נמצא כי אין מקום לחיוב החייבים בריבית הפיגורים אולם יש לחייבם בתשלום הפרשי ההצמדה והריבית עד למועד התשלום בפועל. החוק הרלוונטי המתייחס לתוספת הפרשי הצמדה וריבית לגובה החוב הוא חוק פסיקת ריבית והצמדה, תשכ"א-1961 אשר קובע שני מנגנוני ריבית אשר תכליתם שונה. המנגנון הראשון הוא הפרשי ההצמדה והריבית- סעיף 5(א) לחוק אשר מטרתו היא מניעת קיפוחו של הזוכה עקב האינפלציה ושמירה על ערך כספו, באמצעות מנגנון זה מגיע הזוכה למצב שבו ערך המטבע שבידו משקף את הסכום המקורי המנגנון הזה מוחל בשערוך הסכום ממועד התגבשות העילה ועד מועד הפרעון שנקבע בפסק הדין. המנגנון השני הוא ריבית הפיגורים אשר מהווה מעין סנקציה, שתכליתה היא לתמרץ אכיפה מהירה של חובות פסוקים. המנגנון הזה חל בשערוך הסכום שנפסק ממועד הפירעון שנקבע בפסק הדין ועד מועד תשלומו בפועל לידי הזוכה. כאשר המדובר בחיוב החייב בריבית פיגורים, הרי שמטרת חיוב החייב בריבית הפיגורים הינה להמריץ החייב לעמוד בתשלום החוב במועדו. ככל שיעוכב תשלום החוב יחויב החייב ב"קנס" על הצורך בהשקעת מאמצי הזוכה ובזמן ההמתנה לגביית חובו. ריבית הפיגורים אם כן הינה תמריץ לחייב ופיצוי הזוכה ואין היא בהכרח משמרת את ערך החוב המקורי לזוכה. במקרה דנן בין הצדדים הייתה מחלוקת על אופן תשלום החוב אותו ביקש החייב לשלם. משכך אין זה המקרה שבו נדרש התמריץ לתשלום החוב. מילא עת הוגשה בקשת החייבים בטענת פרעתי והופקדה הערובה עוכבו הליכים ובתקופה זו בוודאי שאין כל מקום לחיוב ריבית הפיגורים ממועד הגשת הבקשה.

... סוף הסיכום